

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 5Co/542/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5413204695
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 12. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Jamrich
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2013:5413204695.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Jamricha a členov senátu JUDr. Gabriely Veselovej a JUDr. Dagmar Cabadajovej, v právnej veci žalobcu: DolnyKubin.Net, s. r. o., so sídlom v Dolnom Kubíne, Okružná 2061/3, IČO: 36 737 275, v zastúpení advokátkou JUDr. Michaelou Pagáčikovou, Advokátska kancelária so sídlom v P. S., Y. XXXX, proti žalovanej: K. B., nar. XX.XX.XXXX bytom P. S., Q. XXXX/X, v konaní o zaplatenie 172,35 eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín č.k. 4C/107/2013-42 zo dňa 15. augusta 2013, takto

rozhodol:

Krajský súd rozsudok okresného súdu v odvolaní napadnutej časti **p o t v r d z u j e .**

V odvolaní nenapadnutej časti zostáva rozsudok okresného súdu **n e d o t k n u t ý .**

Odporkyni náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Dolný Kubín rozsudkom č.k. 4C/107/2013-42 zo dňa 15. augusta 2013 žalovanú zaviazal k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 172,35 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 10,5 % ročne zo sumy 5,05 eur od 03.01.2009 do 29.01.2009, s 10,0 %-ným ročným úrokom z omeškania zo sumy 11,95 eur od 30.01.2009 do 15.02.2009, s 10,0 %-ným ročným úrokom z omeškania zo sumy 11,95 eur od 16.02.2009 do 24.03.2009, 9,5 % - ným ročným úrokom z omeškania zo sumy 11,95 eur od 25.03.2009 do 15.04.2009, 9,25 %-ným ročným úrokom z omeškania zo sumy 11,95 eur od 16.04.2009 do 15.05.2009, 9,0 %-ným ročným úrokom z omeškania zo sumy 11,95 eur od 16.05.2009 do 15.06.2009, 9,0 %-ným ročným úrokom z omeškania zo sumy 11,95 eur od 16.06.2009 do 15.07.2009, 9,0 %-ným ročným úrokom z omeškania zo sumy 11,95 eur od 16.07.2009 do 17.08.2009, 9,0 %-ným ročným úrokom z omeškania zo sumy 11,95 eur od 18.08.2009 do 15.09.2009, 9,0 %-ným ročným úrokom z omeškania zo sumy 11,95 eur od 16.09.2009 do 15.10.2009, 9,0 %-ným ročným úrokom z omeškania zo sumy 11,95 eur od 16.10.2009 do 15.11.2009, 9,0 %-ným ročným úrokom z omeškania zo sumy 11,95 eur od 16.11.2009 do 15.12.2009, 9,0 %-ným ročným úrokom z omeškania zo sumy 11,95 eur od 16.12.2009 do 15.01.2010, 9,0 %-ným ročným úrokom z omeškania zo sumy 11,95 eur od 16.01.2010 do 15.02.2010, 9,0 %-ným ročným úrokom z omeškania zo sumy 11,95 eur od 16.02.2010 do zaplatenia, a to všetko v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. V ostatnej časti súd návrh zamietol. Žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania.

V odôvodnení rozsudku uviedol, že vykonaným dokazovaním mal preukázané, že žalovaná na základe zmluvy č. 48180 zo dňa 19.12.2008 a objednávky zo dňa 19.12.2008 využívala služby dátovej site,

za ktoré jej žalobca v rozsudku uvedenými faktúrami vyfakturoval dodanie ním poskytovaných služieb za obdobie 19.12.2008 až 1.2.2010. Žalovaná tieto faktúry v lehote ich splatnosti neuhradila. Keďže zaplataenie faktúr nemal súd preukázané ani ku dňu rozhodovania vo veci, zaviazal žalovanú na zaplataenie dlžnej sumy 172,35 eur. Pokiaľ sa týka v žalobcom uplatňovaného úroku z omeškania v požadovanej výške 0,1% denne z dlžnej sumy, súd tento nepriznal a to z dôvodu, že na predmetný vzťah je potrebné aplikovať ustanovenia o ochrane spotrebiteľa, keďže sa jedná o jednoznačne spotrebiteľský vzťah. Aj keď žalobca v zmysle zákona č. 610/2003 o elektronických komunikáciách vydal všeobecné podmienky pre používanie dátovej siete dňa 5.11.2007 (i keď z nich nie je zrejmé, kedy ich mala podpísať žalovaná), súd v záujme ochrany spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany, ktorý nemôže ovplyvniť ich obsah, preskúmal tieto všeobecné podmienky a dospel k záveru, že pokiaľ sa týka § 10 ods.3 časti "pri nedodržaní termínu splatnosti faktúry prináleží prevádzkovateľovi za každý deň omeškania penále vo výške 0,1 % z dlžnej čiastky", v tejto časti sa jedná sa o neplatné ustanovenie podľa § 39 a § 40 Občianskeho zákonníka. Zároveň poznamenal, že i keď Občiansky zákonník penále upravuje a to v ust. § 544 ods. 3 v časti "ustanovenia o zmluvnej pokute sa použijú aj na pokutu určenú pre porušenie zmluvnej povinnosti právnym predpisom (penále)", avšak penále je možné uplatniť iba z dôvodov uvedených v zákone a to § 697 a 723 ods.1 a 2 Občianskeho zákonníka, teda tam, kde to zákon výslovne umožňuje. V iných prípadoch tak nie je možné urobiť. Konštatoval, že ust. § 10 ods. 3 všeobecných zmluvných podmienok o penále nezodpovedá ani § 4, v tom čase platnej vyhlášky č. 87/1995 Z.z. Na základe týchto skutočností, z pohľadu ochrany spotrebiteľa považoval toto ustanovenie za také, ktoré nemá oporu v zákone, a preto ho považoval za neprijateľnú podmienku, nakoľko ustanovenia medzi odberateľom a podnikom, ktoré sa na základe prejavov vôle oboch zmluvných strán stali súčasťou tejto spotrebiteľskej zmluvy a v neprospech spotrebiteľa sa odchyľili od právnej úpravy danej Občianskym zákonníkom, sú neprijateľné podmienky danej spotrebiteľskej zmluvy. V tomto prípade sa odchyľili od ust. § 54 ods.4 písm. k) Občianskeho zákonníka, keď od spotrebiteľa je požadovaná sankcia vo výške 36,5 % ročne. Túto podmienku súd preto nevyhlásil za neprijateľnú podmienku, ustálil, že predmetné ustanovenie je absolútne neplatné, a teda žiadne práva a povinnosti stranám na jeho základe nevznikli. Súd je toho názoru, že v danom prípade má žalobca právo iba na úrok z omeškania vo výške ustanovenej v § 3 nariadenia vlády č. 87/95 Z.z. Úrok z omeškania patrí navrhovateľovi od splatnosti jednotlivých faktúr do zaplataenia, avšak súd priznal tento úrok iba odo dňa uplatňovaného v návrhu, keďže sa jedná o návrhové konanie a súd nemôže priznať viac, ako je požadované. Súd sa tiež nestotožnil so sčítacou metódou navrhovateľa u jednotlivých faktúr, keďže takto vypočítaná výška úroku z omeškania je pre spotrebiteľa skresľujúca, odchyľujúca sa od zákonných noriem. Preto v prevyšujúcej časti návrh zamietol. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 2 O.s.p., keďže mal účastník vo veci úspech len čiastočný, vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

Proti tomuto rozsudku v časti výroku, ktorým bol v prevyšujúcej časti návrh zamietnutý, podal navrhovateľ v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Vytykal prvostupňovému súdu nesprávne rozhodnutie v tejto časti, keď má za to, že vo vzťahu k uplatnenému nároku na zaplataenie úroku z omeškania vo výške 0,1 % z dlžnej sumy počítanej za každý deň omeškania predstavuje legálnu sankciu za nesplnenie si zmluvných povinností zo strany účastníka zmluvného vzťahu. Poukázal na to, že v danom prípade sa žalovaná správala v hrubom rozpore s dobrými mravmi, pretože poskytovanú službu reálne užívala počas obdobia od 12/2008 do 02/2010, avšak dohodnutú cenu za túto službu neuhradila. Preto považuje uplatnený úrok z omeškania za dôvodný a oprávnený. Odvolateľ je zároveň toho dôvodu, že mu patrí náhrada trov konania podľa ust. § 142 O.s.p. Odvolateľ považuje napadnuté rozhodnutie za nepreskúmateľné a to z dôvodu absencie uspokojivého odôvodnenia rozsudku. Poukázal na to, že právo na riadne odôvodnenie rozsudku ako súčasť základného práva účastníka na spravodlivý proces garantuje čl. 46 Ústavy SR. Navrhla preto, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zmenil a priznal navrhovateľovi trovy odvolacieho konania.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) po zistení, že odvolanie bolo podané účastníkom konania v zákonom stanovenej lehote, preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu ustanovenom v § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a podľa ust. § 156 ods. 3 O.s.p. vyhlásil rozsudok, ktorým napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v odvolaní napadnutej časti podľa ust. § 219 ods. 1,2 O.s.p. potvrdil.

Podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa ust. § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnej dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnej napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd preskúmaním napadnutého rozsudku, prislúchajúceho spisového materiálu a vyhodnotením toho, čo uviedol odvolateľ, konštatuje, že súd prvého stupňa v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosť potrebnú pre posúdenie veci, keď vykonal dokazovanie v súlade s ust. § 132, ktoré vyhodnotil a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil. Nemohol preto prisvedčiť argumentom odvolateľa, na ktorých založil svoje odvolanie. Odôvodnenie rozhodnutia považuje odvolací súd za presvedčivé, zrozumiteľné a jasné, ktoré riadne objasnilo skutkový a právny základ rozhodnutia a nemožno preto prisvedčiť odvolateľovi, že nie je preskúmateľné. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp.zn. IV.ÚS 115/03 z 3. júla 2003, podľa ktorého všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho) ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. Odvolací súd považuje za potrebné v tejto súvislosti upozorniť aj na uznesenie Ústavného súdu SR sp.zn. II.ÚS 78/05 z 16. marca 2005, podľa ktorého: „súčasťou základného práva na súdnu ochranu v občianskom súdnom konaní podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je právo na odôvodnenie, ktorého štruktúra je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O.s.p.“ Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O.s.p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutie podľa predstáv navrhovateľa (zhodne judikatúra Najvyššieho súdu SR 7Cdo 185/2013).

Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené nezistil žiadne pochybenie súdu prvého stupňa, s jeho odôvodnením sa v plnom rozsahu stotožňuje, a preto s poukazom na citované ust. § 219 ods. 1,2 O.s.p. rozsudok okresného súdu potvrdil z dôvodu jeho vecnej správnej.

Navrhovateľ v odvolacom konaní nebol úspešný, preto mu podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 O.s.p. nepatrí právo na náhradu trov odvolacieho konania. Úspešná bola odporkyňa, ktorej však v súvislosti s odvolacím konaním trovy nevznikli, preto odvolací súd rozhodol, že odporkyni sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.